

ρονται είμην ύπό δυσμενῶς διακειμένων πρὸς αὐτὸν μαρτύρων. 'Αλλ' ὁ Δῆμος οὐδένης ήδίκει εἶντὸν ἐὰν εἰλικρινῶς ἐπίστευεν ὅτι ὁ Φίλιππος ἡδύνατο νὰ διαπράξῃ ὅσα διέπραξε διὰ μόνης τῆς προδοσίας Ἀθηναίων τινῶν καὶ ἄλλων Ἑλλήνων πολιτῶν· ἐὰν' οἱ "Ἑλληνες τῶν χρόνων τούτων εἰχον εἰς τὰς φλέβας αὐτῶν ὀλίγας φανίδας τοῦ αἷματος ἔκεινου τὸ διποῖον πρὸς ἑκατὸν πεντήκοντα ἑνιαυτῶν τοσοῦτον ἀφειδῶς ἔχυσαν ἐν Μαραθῶνι, ἐν Θερμοπύλαις καὶ ἐν Σαλαμίνι, ὅλοι οἱ θησαυροὶ τοῦ κόσμου δὲν ἥθελον ἀρχέσει ἵνα καταπείσωσιν αὐτοὺς νὰ μὴ ἀγωνισθῶσιν ὑπὲρ τῆς αὐτορομίας καὶ τῆς δόξης τῆς πατρίδος, μάλιστα ὅτε ὑπὲρ τῶν τιμίων τούτων ἀγαθῶν συνηγόρει ὁ δαιμονιώτατος τῶν ὅρτόρων. 'Αλλ' ή ἀλήθεια εἴναι ὅτι ἐλάλει εἰς ὅτα μὴ ἀκούσητων, καὶ ὅτι, ἢν ὑπῆρχον Ἀθηναῖοι τινὲς δωροδοκούμενοι ὑπὸ τοῦ Φίλιππου, ὅλοι οἱ ἄλλοι οὐδεμίαν χρείαν τῆς δωροδοκίας ταύτης εἰχον, ἵνα ἐπιμείνωσιν εἰς τὴν τοσούτῳ συμφέρουσαν αὐτῷ νωθρότητα καὶ ἀπραξίαν. Τὰ γεγονότα ὅσα ἔχομεν ἥδη νὰ ἐκθέσαμεν θέλουσι καταστῆσει τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἀναμφισβήτητον.

Εἴδομεν ὅτι ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας αὗτοῦ ὁ Φίλιππος ἐνόμισε φρόνιμον νὰ προσοικειωθῇ διὰ παντὸς τρόπου τοὺς Ὀλυνθίους. Οἱ Ὀλύνθιοι, καίτοι κατερροπώθησαν τῷ 379 ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ἀνέλαβον, φάνεται, ἔκτοτε ἵκανην δύναμιν, καὶ ἥδη προσταντο αὐθὶς ὁμοσπονδίας ἴσχυρᾶς, τὴν δόπιαν συνεκρότουν, ἀν δχι ὅλαι, αἱ πλεισται τούλαχιστον τῶν κατὰ τὴν χαλκιδικὴν χερσόνησον Ἑλληνίδων πόλεων. Ἐν ὅσῳ λοιπὸν ὁ Φίλιππος δὲν εἰχεν ἀποβῆ ἀρκετὰ ἴσχυρός, ἀπέφευγε νὰ περιέλθῃ εἰς ὅτεσιν πρὸς τοὺς οὐχὶ ἀναξίους λόγου παραλίους ἔκεινους γείτονας. 'Αλλ' ἀφ' οὗ ἐκυριάρχησε τῆς Θεσσαλίας ὅλης καὶ μεγάλου τῆς Θράκης μέρους κατεσκεύασε δὲ ἐαυτῷ πρόσδοπον μεγάλην, καὶ τὸν στρατὸν διωργάνωσε καὶ ηὔξησε, καὶ ναυτικὴν δύναμιν ἐκτήσατο, ἐστοχάσθη εὐλόγως ὅτι ἐφθασεν δὲ καιρὸς καθ' ὃν ἥδυνατο καὶ ὥφειλε νὰ ἀρξῃ ἀπάσης τῆς μακεδονικῆς παραλίας διὰ τῆς τῶν Ὀλυνθίων κατερροπώσεως. 'Αφ' ἐτέρου καὶ οἱ Ὀλύνθιοι, βλέποντες τὴν δύναμιν αὗτοῦ καθ' ἡμέραν αὐξάνουσαν, ἥρχισαν νὰ ἐννοῶσιν ὅτι δυσκόλως θέλουσι διαφύγει τὴν ἐπίθεσιν αὐτοῦ καὶ ὅτι δὲν συμφέρει εἰς αὐτοὺς νὰ ἀναβάλωσιν ἐπὶ πλέον τὴν χρῆσιν τοῦ ἐπικειμένου ὅγωνος, διότι πᾶσα ἀναβολὴ συνετέλει εἰς τὴν τοῦ ἀντιπάλου αὐτῶν ἐνίσχυσιν. Καὶ ἀδηλον μὲν τίς πρῶτος ἥρχισε τὰς ἐκθροπραξίας, βέβαιον δὲ εἶναι ὅτι ὀλίγον μετὰ τὴν τελευταίαν ἀσθένειαν τοῦ Φίλιππου, ἥτοι ἐν ἔτει 350, βλέπομεν ἐκραγέντα τὸν πόλεμον τοῦτον, τὸν καλούμενον ὀλυνθιακόν.

Οἱ Ὀλύνθιοι ἔζητησαν φυσικῷ τῷ λόγῳ τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἀπεδέχθησαν προθύμως τὴν πρότασιν, δὲ δὲ Δημοσθένης, διὰ τῶν τοιῶν αὐτοῦ λόγων, τῶν καλούμενων μὲν διμοίως ὀλυνθιακῶν, ἐκφωνηθέντων δὲ κατὰ τοὺς τελευταίους ἔξ η ἐπτὰ μῆνας τοῦ ἔτους 350, ἡγωνίσθη ἐπανειλημμένως νὰ παραστήσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἀναδείξωσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου πλείονα ἡ ἄλλοτε δραστηριότητα, ἀναλαμβάνοντες νὰ ὑπηρετήσωσι προσωπικῶς, καταβάλλοντες τὴν ἀναγκαίαν δαπάνην καὶ μεταχειριζόμενοι ἰδίως πρὸς τὸν σπουδαῖον τοῦ πολέμου σκοπὸν τὰ λεγόμενα «θεωρικὰ» χρήματα, ἥτοι τὰ χρήματα ὅσα ἔξωδεύοντο πρὸς τέλεσιν τῶν πανηγύρεων καὶ διενέμοντο εἰς τοὺς πολίτας ἵνα μετέχωσι τῶν πανηγύρεων τούτων. 'Αλλ' οἱ Ἀθηναῖοι οὐδὲν πάλιν γενναῖον ἐπραξαν πρὸς ὑποστήριξιν τῶν πολυτίμων ἔκεινων συμμάχων. Κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 350 ἐπεμψαν μὲν ἐπικουρίαν τινὰ πρὸς τοὺς Ὀλυνθίους καὶ τὸν Χαλκιδεῖς, ἡ ἐπικουρία διμως αὕτη συνέκειτο ἐκ μισθοφόρων, ὅχι ἔξ ἀθηναίων πολιτῶν, οὐδὲ ἀπεστάλησαν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὴν συντήρησιν τῶν μισθοφόρων τούτων χρήματα. Καὶ λέγεται μὲν ὅτι ἀνεδείχθησαν νικηφόροι εἴτε πρὸς